

Enos Kuzema

[3 februari 2016] Enos drijft een kledingwinkeltje op de markt bij Mission Street, anderhalve kilometer noordwaarts vanaf de Sengerema-rotonde. Hier is een centrumpje ontstaan bij het Sengerema-ziekenhuis. Hij is 31 jaar en runt het zaakje samen met zijn vrouw Ridia. Ze hebben twee dochters. Diziki zit op de basisschool en Sophia is een jaar of 2. Ze zit wat argwanend naar me te kijken.

Enos is tot de tweede klas (Form 2) van de middelbare school gekomen, daarna was er niet genoeg geld om nog naar school te kunnen gaan. Dat heeft hij altijd erg jammer gevonden, want hij had graag naar 'administration college' gegaan. Het was zijn droom om op het 'district office' te werken. Sterker nog: het is zijn droom nog steeds! Hij vertelt me dat hij dan 2 jaar naar Mbeya of Mtwara moet. Dan kun je dus denken aan Rome of Madrid! Afstanden worden hier totaal anders beleefd.

Na jaren van de hand in de tand geleefd te hebben deed vijf jaar geleden voor hem de mogelijkheid zich voor om een eigen bedrijfje op te zetten met een lening van stichting Sengerema. Hij is door de trainingen, projectopdracht en de stage gekomen en kon daarna 3.700.000 shilling lenen. Hij kreeg er vijf jaar voor om dit, met 12% rente, terug te betalen. Daarin is hij nog niet helemaal geslaagd, want 2 jaar geleden kreeg hij een tragische tegenslag te verwerken. Hij had net allemaal niet inkopen gedaan in Mwanza, nieuwe voorraad voor zijn hele winkel. Hij had een 'fundi' met een trekkar geregeld om al zijn spullen naar de bus te brengen. Deze bleek echter onbetrouwbaar en ging er, terwijl ze net in een grote mensendrukte waren, hard met zijn kar vandoor. Zo raakte Enos zijn totale inkoop kwijt. Dit heeft hem er even van weerhouden om zijn maandelijkse terugbetaling te kunnen doen.

Voor zijn inkopen gaat hij, naast Mwanza, ook met de bus naar Geita, waar zich een groothandel

bevindt. Tijdens het zomerseizoen is hij elke week een dag op inkoop uit, maar in deze rustige periode maar eens per drie weken.

Ook voor Enos geldt, dat het momenteel slappe tijden zijn. De mensen zijn nu op het land om hun boerenwerkzaamheden te doen. Pas na het oogsten hebben ze weer geld en komen dat in de stad uitgeven. De winkel is zeven dagen per week open. Ook 's zondags als ze uit de kerk komen – de African England Church of Tanzania; de Anglicaanse kerk – gaat de winkel weer open.

Naast zijn werk in de winkel besteedt Enos ook 2 dagen per week aan zijn bestuurswerkzaamheden bij de CBO, het lokale bestuur van Sengerema. Hij is secretaris, lid van het dagelijks bestuur, daarvoor krijgt hij maandelijks ook nog 50.000 shilling.

In het algemeen is Enos redelijk tevreden over zijn bedrijf, maar hij is wel bezorgd over het feit, dat hij eigenlijk nauwelijks vooruit komt. Hij houdt niets over en derhalve bouwt hij geen kapitaal op voor extra investeringen. Enos haast zich echter ook te zeggen, dat zonder de mogelijkheden van het microkrediet hij nooit in de gelegenheid zou zijn om zijn eigen bedrijfje op te zetten. Maar voor zijn droom, weer naar college gaan, stelt hij toch geheel afhankelijk te zijn van een mogelijkheid tot sponsoring of lening. Zelf ziet hij zich dit niet voor elkaar krijgen.